İÇ SAVAŞ

ANTİFAŞİST
STRAİGHT EDGE
FANZİN

SAYI: I

It's in the things that we said

All that it meant

Ideals that won't fade

Every effort made.

-BANE

GİRİŞ

Elinizde tuttuğunuz bu fanzin bizim bugünkü kişiliğimizi oluşturan fikirler vasıtasıyla ortaya çıkan bir üründür. Fanzinin odak noktasını genel itibariyle straight edge ve hayvan hakları ile ilgili fikirler oluşturmaktadır. Bu fanzini hazırlamaktaki amacımız kesinlikle insanlara hayatlarını nasıl yaşamaları gerektiğini söylemek olmamakla birlikte, Türkiye'de yaygın olarak görülmeyen bu hayat tarzı hakkında bilgisi olmayan insanlara yeni bir bakış açısı sunmak ve Türkiye'deki müzik sahnesinde uyuşturucu madde kullanımı barındırmayan bir hayat stilini benimsemek isteyen insanlara bu seçeneğin varlığını, yalnız olmadıklarını göstermek.

Tanım itibariyle straight edge kısaca alkol, sigara ve uyuşturucu kullanımının olmadığı, çoğunlukla vejetaryen veya vegan tüketim ve beslenme biçimiyle de desteklenen bir yaşam biçimi ve Hardcore Punk alt-kültürüdür. Straight edge terimi ilk defa 80'li yıllarda Minor Threat'in aynı isimli şarkısından ortaya çıkmıştır

Türkiye'deki Hardcore sahnesinde aktif faaliyet gösteren ve straight edge hayat tarzını benimsemiş bireyler olarak bu fanzinle amaçladığımız şey bu fikirleri size tanıtıp bunların arkasındaki sosyal, politik ve kişisel sebepleri
sizinle paylaşmaktır.

Biz antifaşist ve anti-kapitalist insanlarız ve bizim straight edge görüşümüz bu idealleri destekliyor. Tek bir tane evrensel straight edge tanımından söz edemeyeceğimiz gibi bizim straight edge tanımımız kesinlikle bunları kapsar ve kapsamalıdır. Alkol, sigara ve benzeri kafa yapıcı, bağımlılık yapıcı maddeler kapitalizmin ve devletin en büyük kazanç kaynaklarının başında gelirler. Evet, hepimiz bu kapitalist düzenin birer parçasıyız ve hepimiz ne kadar istemesek de her gün bu sistemi besliyoruz. Ve evet, tabi ki sadece bu madelleri kullanmaktan feragat ederek kapitalizmden kaçamayız.

Fakat bu durum bizim mevcut sistemi olabildiğince az destekleme çabalarımızı köreltmemeli; aksine mevcut sisteme ve bunu besleyen sosyal örüntülere olan desteğimizi esirgeyebildiğimiz kadar esirgemeli, kimseyi bu yolda yargılamamalı ve kolektif bir çaba içinde olmalıyız.

Özellikle alkolün sosyallikle olan ilişkisini hepimiz çok iyi biliyoruz. Günümüzde insanlar, ne zaman sosyal bir aktiviteye katılsalar, ne zaman kapitalist düzenin koşturmacasından vakit bulup "boş zamanlarında" eğlenmeye ve rahatlamaya çalışsalar kendilerini içki içmeye veriyorlar. Bu anlamda alkol tüketimi, sosyalliğin ve günümüz eğlence anlayışının vazgeçilmez bir parçası haline gelmiştir. Bize göre bu kesinlikle kapitalist bir dayatmadır. Toplumsal olarak da içki ve madde kullanımının otorite karşıtı bir eylem olduğu algısı vardır. İnsanlar gerek ailelerine, gerek din kurumuna, gerekse de (özellikle ülkemizdeki hükümetin siyasal islamcı kimliğinden dolayı) iktidara karşı alkol tüketimini bir başkaldırı yöntemi olarak görmektedirler. Bu algı devlet ve kapitalist düzen tarafından bilinçli olarak yaratılmakta ve desteklenmektedir, çünkü insanların bu algıda olması işlerine gelir. Türk hükümetinin alkole uyguladığı vergileri bir düşünün. Sözde alkol ve uyuşturucu karşıtı politika izleyerek devlet, bundan büyük kazanç sağlarken, insanları daha da tembelleştirerek daha derin sorgulamalara gitmelerine ve gerçekten etkili başkaldırı yolları aramalarına engel olmaktadır. Kapitalist düzen, yarattığı sorunlara karşı yine kendisini besleyecek sahte başa çıkma yolları üretmektedir.

Bununla birlikte madde kullanımının anksiyete başta olmak üzere negatif ruhsal durumları şiddetli bir şekilde tetiklediği bilinen bir gerçektir, ve ne yazık ki hayatlarımız süresince gerçekten değer verdiğimiz arkadaşlarımızın kendini bu yollarla yıkıma sürüklemeleri birden fazla kez şahit olduğumuz bir durum haline geldi. Fanzinin giriş yazısını buraya kadar okuyup "hüküm verici" veya "yargılayıcı" bulan okurlara tekrar hatırlatmakta fayda var:

Niyetimiz asla yakın dostlarımıza, gruplarımızın müziklerini dinleyen insanlara veya bu fanzini okuyan insanlara fikirlerimizi dayatmak değil, kendimizde bu hakkı göremeyiz de. Hepimiz hayatımızla istediğimizi yapmakta özgürüz ve ayık kalmak veya kalmamak da bu sonsuz seçeneklerden yalnızca ikisi - ve her şeyin yanıtı olmanın aksine, doğal olarak olsa olsa yalnızca bir başlangıç noktası olabilir.

Hiçbirimiz günlük hayatımızda yeteri kadar faal değiliz, içinde yaşadığımız boktan dünyayı değiştirmek için yeteri kadar aktiviteye katılmıyoruz. Ama bizce bir şeyleri değiştirmeye, dünyanın diğer yerlilerini (dil, din, ırk, milliyet, cinsiyet, cinsel kimlik, tür, vs. gözetmeksizin) umursayarak ve onlar için de düşünerek başlayabiliriz. Bunun da en iyi yolunun ayık bir kafaya sahip olmak olduğunu düşünüyoruz. “Daha ne yapabiliriz?” sorusunu kafalarımızdan çıkarmamalıyız, ta ki yeterli olana ulaşana kadar.

fugazi - bad mouth

Çoğu ünlü grubun punk ve hardcore müzikle tanışma hikayesi "Abim dinliyordu, onun kasetlerinden dinlemeye başladım", "Arkadaşlarımla birlikte konserlere gidiyorduk, enstrüman öğrenip kendimiz de müzik yapmaya başladık" gibidir. Böyle gelişen olaylara kutsalmış gibi davranan insanlar kimliklerini punk ve hardcore'un sınırlarıyla tanımlarlar. Arkası gelmeyen X şehri lokal hardcore sahnesi tarihi kitapları, kendini röportajlarda sahneyi dokümanlamakla görevli sayan kişiler, gerçeklikten uzak "punk filmleri"... Sesimizi duyurmak ve eğlenmek için yaptığımız bir şeyi adeta fetişleştirmek oluyor bütün bunlar. Eski zamanlarda takılıp kalmak, aşırıya kaçan nostalji genç grupların ve yeni şeyler deneyenlerin küçümsenmesini birlikte getiriyor. Hardcore müzik bugün 80'lerde kazınmış kafalı kızgın ergen erkeklerin yaptığı müzik kadar canlı. Ve bazılarının politik doğrucular olarak adlandıracağı şiddet karşıtlığı, LGBT aktivizmi gibi konuları ele alan gruplarla daha güzel.

Onyıllar önce birkaç grupta bulunmuş straight edge hardcore kişiliklerini peygamberleştirerek kafein ya da otuz bir hakkındaki düşüncelerini sormak yerine neden yeni gruplara kulak vermeyelim? Kendilerini önemli hissetmek için eski gruplarını sürekli hortlatan, ilgi çekmek için faşistçe davranışlar sergileyen insanların yerine müziğin barındırdığı gücü pozitif değişim için kullanan grupların yanındayız. Kendileri artık sahne ile ilgilenmiyor diye punk'ın "tarih sahnesinde misyonunu tamamladığını" sanan herkese, bu müziğin cumartesi akşamlarını doldurmaktan başka işe yaramayacağını düşünen herkese sesimizi duyurmak istiyoruz. Gömmek istediğiniz sahneyi ve kültürü yeni tutmak ve değiştirmek için buradayız. Punk ve hardcore müziğin potansiyel sahibi, umut verici ve ekspresif olduğunu düşünüyoruz, ve böyle kalmasını istiyoruz.

İrem

Röportaj: Greg Bennick (Trial, Between Earth & Sky, Bystander)

Bystander
Fotoğraf: Rob Wallace

Fanzinimizin ilk sayısı için, 90'lardan beri hardcore sahnesinde faaliyet gösteren, zamanın efsaneleşmiş gruplarından Trial'ın vokali, konuşmacı, aktivist, yapımcı, yazar ve müzisyen Greg Bennick'le röportaj yaptık. İyi okumalar...

Öncelikle bunu yapmaya zaman ayırdığın için çok teşekkür ederiz. Bize biraz kendinden bahsedebilir misin? Sen kimsin?

Fanzininiz için heyecanlıyım. Galiba Türkiye'de türünün ilk örneği! Gerçekten iyi. Çabalarınızın nasıl sonuç vereceğini tahmin edemiyorsunuz. Biri fanzininizde bir şey okur ve ona hayatını daha anlamlı bir şeye dönüştürmesi için ilham verir. Ben kimim? Vegan ve straight edge; Trial, Bystander ve Between Earth & Sky vokaliyim. Konuşmacı ve yazarım (www.gregbennick.com). One Hundred For Haiti adlı bir organizasyon vesilesiyle Haiti'deki insanlara yardım ediyorum. Hardcore, dünya çapındaki komünitesi ve içindeki insanlar hakkında en çok değer verdiğim şeylerden biri bağlar kurabilmemiz.

İnsanlar bu röportajı okurken akıllarına paylaşmak istedikleri fikirler gelirse bana her zaman Instagram'dan ulaşabilirler (@gregbennick). Sizden haber almak hoşuma gider. İletişimde kalmak ve bağlar kurmak komüniteyi güçlendirir.

Straight Edge hayat tarzıyla ilk nasıl tanıştın ve seni ne Straight Edge yaptı? Seni bu yönde etkileyen belirli kişiler ya da gruplar var mı?

Gençken efsane bir konser mekanı olan The Anthrax'e yakın yaşadığım için çok şanslıydım. Orada başka yerde yaşasaydım izleyemeyeceğim grupları izledim. Youth of Today, Wide Awake, Token Entry, Gorilla Biscuits, Bad Brains ve eskilerden diğerleri... Hepsi bana ilham veriyordu ama straight edge gruplar olağanüstü bir ilham verdiler. 1980'lerin sonlarında popülerliği tavan yapmışken straight edge'i pek sevmiyordum. İçmezdim, uyuşturucu kullanmazdım ama o zamanlar punk rock'a hardcore'dan daha yakındım. Bütün straight edge çocuklar aynı görünüyorlardı -rengi açılmış saçlar, bilekli Nike ayakkabılar, kamuflaj şortlar-. Ama ben bireyselliği ve postallarımı önemsiyordum (çok da bireysel olduğumdan değil, ama kendime göre öyleydim!). Bu yüzden kendime straight edge demem birkaç yıl aldı çünkü herkes gibi olmak istemiyordum. Ama müziği ve enerjisini seviyordum. O zamanlar her hafta yeni straight edge gruplar çıkıyordu ve hepsinin sound'ları birbirine benziyordu, o yüzden farklı bir şeyler yaparak ön plana çıkan grupları beğeniyordum. Sanırım Youth of Today'de beni etkileyen enerjisi ve yoğunluğuydu. Tuhaftır, içmeyi bırakmamı sağlayan grup Uniform Choice'tu, ki sound olarak Minor Threat'in klonu gibidirler. "No Thanks" adlı şarkıları beni gerçekten etkilemişti. Sözleri “If drinking’s what it takes to be accepted, I’d rather stay aware and be rejected" ("Kabul görmek için içmek gerekiyorsa ayık kalıp reddedilmeyi tercih ederim") hayatımı değiştirmişti.

Aynı zamanda vegansın da. Bize veganlık/vejetaryenlik hakkındaki duruşundan bahsedebilir misin? Nasıl vegan oldun ve kişisel hayatında bu görüşleri desteklemek için ne yapıyorsun? ALF (Animal Liberation Front) gibi organizasyonlara önem veriyor musun ya da kendini onlarla bağlantılı görüyor musun? Eğer katılıyorsan ne tür faaliyetlere katılıyorsun?

Veganlığı, hayvan hakları konseptini ve arkasındaki sebepleri seviyorum. Hayvan haklarının temeli hem yaşayan her şey için özgürlük sağlamak fikrine,

hem de hayvanlara sahip olmadığımız, onları kullanıma, yeme ya da giyme hakkımız olmadığı fikrine dayanır. Sadece vegan olmanın -yani paramızla protesto etmenin- hayvan özgürlüğüne (ya da herhangi birinin özgürlüğüne) ulaşmanın bir yolu olmadığını düşünüyorum, çünkü aldığımız şeyler kapitalizmi destekliyor, kapitalizm de her gün insan olan ve olmayan birçok canlıyı köleleştiriyor. Bu vegan olmanın kötü olduğu anlamına gelmez. Vegan olmak harikadır. Ama her zaman nasıl daha fazlasını yapabileceğimizi sormalıyız. Buna cevabım yok, ama soruların bizi olmamız gereken yere yaklaştıracağını düşünüyorum. Harekete geçmek ve protesto hakkında fikirler için YouTube'da The Cranky Vegan kanalına bakabilirsiniz. Instagram'da da var: @the.cranky.vegan. Baskının kaldırılması uğruna savaşan ve çalışan herkesi takdir ediyorum. Bu kritik zamanda hayat tarzı aktivistlerinden yaratıcı etkinliklerle uğraşanlara kadar herkesin dünya için uğraşıyor olması gerekiyor. Bütün bunlarla birlikte umarım biraz ilerleme kaydedilebilir.

Straight Edge hayat tarzı ile veganlık / vejetaryenlik arasında bir tür bağlantı olduğunu düşünüyor musun?

Benim için evet, direkt olarak bağlantılı. İnsanların ikisini bağdaştırmamasını anlamıyorum açıkçası. Öncelikle kendim için straight edge'im, ama bu sadece başlangıç noktası. Kendimizi fazla önemsemek çok kolay, özellikle de herkesin sosyal medyaya ve anında ego tatminine bağımlı olduğu bir çağda. Bunu hepimiz yapıyoruz. Ama bu gerçekten sıkıcı. Bundan sonra sadece başkaları hakkında sonra sosyal medya gönderileri atmayı düşünüyorum. Sürekli kendimiz hakkında konuşmaktansa başka insanların ne yaptığını paylaşmak çok daha ilgi çekici. Aynısı veganlık/vejetaryenlik için de geçerli. Veganlık diğer varlıklarla ilgili, sadece kendimiz ve kendi sağlığımızla değil. Bence straight edge bizi bir başlangıç noktasına taşıyor. Bu noktaya vardığımızda benliğimizin dışını da düşünmeliyiz. Açık bir zihin bizim başkalarını ve başka varlıkları da düşünmemizi sağlar. Sonuçta evet, bana göre straight edge olan herkes bir sonraki adımın başka varlıkları da önemsemek olduğunu düşüneceği noktaya gelir. Zihnini temizledikten sonra bir sonraki adımın başka canlılara zarar vermemek olması gayet doğaldır.

Trial zamanının politik olarak en açık sözlü gruplarından biriydi. Straight Edge olmanın politik tarafları da olduğunu düşünüyor musun? Politik görüşlerinin straight edge hayat tarzınla bağlantılı olduğunu söyleyebilir misin?

Evet. Tıpkı zihnimiz açık olduğunda başkalarını da düşünmeye başlayıp veganlığa yol açabildiğimiz gibi, siyaset de öyle. Açık düşünebildiğimiz zaman, baskı ve ezilme daha belirgin görünüyor. Dünyada sorunlar olduğunu inkar etmek imkansız. Bence, sağlıklı düşünebilmek başkalarının içinde bulunuyor olabileceği durumları görebilmemi sağlıyor. Straight edge olup görünür bir şekilde politik olmayan sayısız insan var ancak bana göre hepsi alkol kültürüne katılmayarak politik olarak görülebilecek bir şey beyan ediyorlar. Alkol kültürü ataerkil davranışı, şiddeti teşvik ediyor. Böyle bir oluşuma katılmamak için bilinçli bir seçim yapmak, toplumun standart davranışlarına göre yaşadığımız günlük hayatımızda politik bir yol seçmektir.

“Sober Living For The Revolution” kitabında Refused'dan Dennis Lyxzen ile bir röportaj var. Şöyle diyor: "Amerika'ya her gittiğimizde siyasi görüşümüzü savunmamız gerekiyor. İtalya'ya, İspanya'ya, Fransa'ya, Almanya'ya gittiğimizde bir bok belirtmemiz gerekmiyor, çünkü insanlar biliyorlar. Sınıf çatışmasından, faşizm ve kapitalizmin yükselişinden söz ettiğinde seni anlıyorlar. 'Evet, dediğini biliyoruz!' diyorlar. Amerika'da her zaman açıklamak zorundasın. Siyaset insanlardan ayrılmış durumda gibi gözüküyor. Bence bu Avrupa'daki straight edge sahnesinin daha politik olmasının başka bir açıklaması." Sen ABD'deki sahnenin politik bir yanının eksik olduğunu düşünüyor musun?

Dennis her zaman akıllı biriydi, evet, Amerika'da sadece sahnenin değil aynı zamanda tüm kültürün politik bir yanının eksik olduğunu düşünüyorum. Hardcore'un politik tarafı çok daha fazlaydı. Bugün politik olmamak, olmaktan çok daha yaygın. Ama kesinlikle politik gruplar da var. Redbait, With x War, Outright ve Galeforce tüm gezegende konserler veren harika politik grupların örnekleri. Tabi ki çok daha fazlası da var. Ama bir düşün: ABD bir tüketim toplumu. Ürünler tüketiyoruz. İnterneti tüketiyoruz. Medya ve haberler tüketiyoruz. Ve çoğunlukla yalnızca bunu yapıyoruz. Bize yedirilen içerik neyse onu tüketiyoruz. Ve bu yolda kendi düşünce ve görüşlerimiz çok az. Medyanın kurallarına göre yaşıyoruz

en sonunda. Trump'ı ele alalım. Medyaya sahte haber yaptıklarını söylüyor. Medya da buna istenenden fazlasını yaparak cevap veriyor, haberlerini o kadar detaylı yapıyorlar ki başkanı ve çalışanlarını yaparken gördükleri HER ŞEYİ yazıyorlar, biz de yazdıklarını tüketiyoruz. Haberleri. Detayları. Gerçek mi sahte mi olduğuyla ilgili tartışmaları. Sonuç olarak Trump, yaptığı şeyleri haber yapmaları için medyayı resmen kandırdı. Fikirlerini daha çok paylaşmaları için, bizi onun hakkında konuşmaya itmeleri için- benim şimdi yaptığım gibi! Bu delice. Biz de içine düşmüş olduk, çünkü tüketmeye takıntılıyız. Sana yedirilenler dışında fikirler üretemiyorsan nasıl politik bir tarafın olabilir ki? Hepimiz bunun üzerinde çalışmalıyız. Her birimiz.

Politik ve sosyal olarak katıldığın faaliyetlerden söz edebilir misin? Ne tür şeyler yapıyorsun ve ne tür organizasyonlara katılıyorsun?

Punk Rock Pariah (www.punkrockpariah.com) adlı, birçoğu politik çeşitli fikirleri kapsayan bir radyo programı yaparak siyasi konularda haberleri yayıyorum. Programda benimle çalışan Cameran yerel siyaset hakkında çok açıksözlü, aynı zamanda Trump ve ulusal politika / dünya politikası hakkında da konuşuyoruz. Geçmiş bölümleri dinlemek isterseniz internet sitesinde varlar. İçerik dinleyiciler tarafından belirleniyor yani siz, bu röportajın okuyucuları, bir konuyu tartışmamızı istiyorsanız -politik ya da değil- bize söyleyin ve programda tartışırız. Konuşma konularını dinleyicilerin belirlemesini sağlamak programı daha politik yapmak için iyi bir yöntem. Zamanımı neye harcadığıma gelirsek, çalıştığım One Hundred For Haiti adlı bir organizasyonum var. Evlere çatılar inşa ediyor, insanların temiz suya erişebilmesi için su depolarını dolduruyor, çocukların beslenmesini sağlıyor ve Haiti'nin güneyinde şiddet karşıtı eğitim programını destekliyor. Okuyanlar www.onehundredforhaiti.org'da daha fazlasını bulabilirler.

Çok üretken birisin. Birçok grupta çaldın ve şu anda da Bystander isimli bir grubun var, spoken word yapıyorsun, kitap yazıyorsun, bir organizasyon işletiyorsun ve aynı zamanda belgesel yapımcısısın. Bütün bu enerjiyi nereden buluyorsun?! Sence straight edge olmak ile bu kadar üretken olmanın arasında bir bağ var mı?

Teşekkür ederim... Hepsi korkudan kaynaklanıyor. Ölmekten ödüm kopuyor ve yaşama yapabildiğim kadarını sıkıştırmaya çalışıyorum. İnsanlar bana enerjim olduğunu hep söyler. Bu bir parçası olabilir ama enerjiden çok dehşet hissediyorum. Dehşet (psikolojik tepki olan, grup olan değil)* bende her şeyden çok harekete geçme isteği uyandırıyor. Kahve değil. İlham değil. Bu dünyadaki zamanımın kısıtlı olduğu hissi harekete geçmem için yetiyor ve artıyor. Ama evet... sarhoş olmamam ya da kafamın iyi olmaması şu an içim geçmiş bir halde yere salya akıtıyor olmaktansa bu cevapları yazıyor olmam anlamına geliyor. İşte size gece 2.30'ta üretkenlik.
*: Amerikalı hardcore grubu Terror'dan (dehşet) söz ediyor.

90'larda epey aktif bir militer straight edge/hardline sahnesi vardı. Straight edge'in bu tarafı hakkında ne düşünüyorsun? O zamanlar Trial ile buna bir karşı duruşun var mıydı, ve bugün bunun hala bir sorun olduğunu düşünüyor musun?

Hardline'ın çok saçma olduğunu düşünüyordum. İlk başta grupları sevmiştim (Statement, Raid, Vegan Reich) ama sonra ne kadar salakça olduğunu fark ettim. Hardline'ın straight edge ile alakası yoktu. Hardline şiddete ve homofobiye zemin olan proto-faşist bir fantaziydi, kolay aldananların kabullenmesi için üzeri ince bir kat veganizmle kaplanmıştı o kadar. Orijinal Vanguard ekibine yakın olanlar bana şunu söylemişti, bunun hakkındaki gerçeği gerçeği size de söylerlerdi: Yaptıkları hayvanlar için değildi. İnsanların kendileri hakkındaki saflık duygusunu yüceltmek içindi. Önce kendileri. Sonra kalan her şey. Kendinden önce gelen faşistlerin Reich'larının süreceği gibi sürmesi beklenen bir fikir değildi. Ve tabi ki uzun sürmedi, eskiden hardline olan bir sürü kişinin uyuşturucu kullanmaya ve sözde mutlak değerlerinden vazgeçmeye başlamasıyla birlikte söndü. Bazı hardline'larla 2013'te Rusya'da bir spoken word turunda karşılaşmıştım. Amerika'da hala devam ettiğini düşünüyorlardı, ve on yıllar önce bittiğini söylediğimde hayal kırıklığına uğradılar. Hardline, sadece eğer insanlar eski fanzinleri bulup eskiden olduğu gibi eşcinsellerin yaşam haklarına saldırırlarsa bir probleme dönüşür. 1990'da, homofobi maalesef az çok yaygın kültürde kabul görüyorken eminim ki hardline insanlar nefret söylemi yaymanın güvenli olduğunu düşünüyorlardı. 2019'da bu hikaye daha farklı. Ama dediğim gibi, bu insanlar artık vegan ya da straight edge değillerdi. Devrimleri fanzinlerinin üzerine basıldığı kağıttan değersizdi.

Bugün hardcore'a baktığımızda genel olarak erkekler tarafından domine edilmiş, şiddet içeren bir sahne olduğunu görüyoruz. 'Crowdkill'* yapan, maskülen davranışlarıyla pit'leri domine eden, hatta "pit'lerde kadınlara yer olmadığı için" bilerek kadınlara saldıranlar görüyoruz. Sence bu devam eden bir problem mi, ve öyleyse bunu çözmek için ne yapabiliriz?

Crowdkilling. Keşke klavyemde göz devirme emojisi olsaydı. Crowdkilling'i anlamıyorum. Benim sevdiğim hardcore dışarıya açılıp dünyada ve kendi içimde harekete geçme isteği uyandırır, yakınımdakilerin canını yakma isteği değil. Bu sorunu çözmek için ne yapabileceğimize gelince: başlangıç noktası konuştuğumuzdan çok dinlemek. Yukarıda sözünü ettiğim grupların hiçbiri sadece erkeklerden oluşmuyor. Şarkı sözleri harika, hepsinin. Yeni fikirler için ilham veriyorlar. Bize satılan fikirlerin ötesindekileri aramalıyız. Çünkü bize satılan ve söylenenler erkek egemenliği güçlendiriyor. Tekrar Trump'a bakalım. Sadece onu tüketirsek ve hiçbir şeyi sorgulamazsak görüyoruz ki şiddetli, zalim ve acımasız olmak seni başkan yapabiliyor, suçlamaları ve tüm eleştirileri atlatabiliyor, her şeyin istediğin gibi olmasını sağlayabiliyor. Beyin yıkama ve kontrol mekanizmalarına karşı çalışmamız gerekiyor. Hepsi kendi zihnimizde başlıyor. Crowdkilling ve diğer baskıcı hareketler kapitalizmin dans pistinde oynanan fiziksel bir formu. Bize ait olandan daha çok yer kaplıyoruz. Paylaşmıyoruz, domine ediyoruz. Ve evet, hepimiz kapitalizmin içinde yaşıyoruz, ama bu onu kutlamamız, taklit etmemiz ve ona dönüşmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Alışkanlıklarımızı unutmak ve daha destekleyici olmak için uğraşmak da büyük bir adım. Bu yolda hepimiz yanlışlar yapacağız. Ama her seferinde yanlışı daha iyi yapmayı da kabul etmeliyiz. Bu kesinlikle devam eden bir problem, ve buradaki cevabım "şu yolu takip et" diyen sağlam bir cevaptansa ne yapabiliriz sorusunun bir parçası. Bana göre her şey başkalarının fikirleri, düşünceleri, hisleri ve tecrübelerini dinlemekle başlıyor.
*Crowdkilling: Moshpit'e özellikle insanlara zarar verme niyetiyle girmek.

Bane hakkında bir belgesel üzerinde çalışıyorsun! Şimdilik bildiğimiz üzere adı "Holding These Moments"; bu kadar etkili bir grup hakkında bir belgesel çekmenin süreci nasıldı, ve ne zaman çıkması planlanıyor?

"Holding These Moments" belgeseli Dan Elswick ve Ricardo Cozzolino'nun çalışmasıydı. Bunu aslında onlar yaptılar. Evet, bir takım işiydi ve ben ve diğer yapımcı Charles da yapımında üzerinde çalıştık. Ama çekimler hakkında

hakkında konuşmanız gerekenler Dan ve Ricky. Dan hepsini son Bane turunda kayda aldı, belki de SON Bane turuydu. Ricky kayıtları düzenlemede harika bir iş çıkardı. 2020'de çıkacaktır kesinlikle. Belgeseli birçok kez izledim ve çok seviyorum. İnsanların da izlemesi için heyecanlıyım. Bence Bane hayranları delireceklerdir.

Bane ile yaşadığın en akılda kalıcı anın neydi?

1996 civarlarında bir Trial/Bane konserinde Aaron Bedard ile oturuyorduk ve bana Bane'in bir gün Trial kadar konsere çıkabilmesini dilediğini söylemişti. Bu çok komik. Galiba Trial toplamda 400 civarı konser verdi. Bane'inki 400.000.000 olmalı. Yani Trial'ın yaptıklarının hepsini yaptılar, çok daha fazlasını! Yine de en başlardaki o samimi anı hatırlamak güzel, çünkü o noktadan geldikleri yeri seviyorum.

Ernest Becker'ın biyografisini yazıyorsun. Aynı zamanda çalışmaları hakkında bir belgesel yaptın ve şarkı sözlerinde onun görüşlerine açık göndermeler görüyoruz, özellikle de Between Earth & Sky'daki sözlerde. Ernest Becker hayatını nasıl etkiledi ve senin için bu kadar önemli olmasının sebebi ne?

Bu röportaj aslında kendimi kilitleyip o kitabı yazmaya başlamadan önce yapacağım son şey. Belgeselin adı "Flight From Death" ve internette bulunabilir. Ernest Becker bilinçdışı seviyedeki ölüm korkusu, ve bunun insan davranışını -özellikle şiddet içeren davranışları- nasıl etkilediği hakkındaki keşifleri sayesinde beni derinden etkilemiştir. Becker bu bilinçdışı korkuların herkeste var olduğunu düşünüyordu. Bu da bizim kalıcıymış gibi görünen sosyal ve kültürel sistemlere yakınlaşmamızı sağlayacak şekilde davranmamıza sebep oluyordu. Böylece mecazen, kandırmacayla ölümden kaçabilirdik. Kitaplar dolusu fikirleri kısa cümlelere sıkıştırıyorum, ama bunun en önemli kısmı bu fikirlerin son 30 yılda tüm dünyada laboratuvarlarda ispat edilmiş olması. İnsanlar ölümü hatırladıklarında bu kültürel inançlarını savunmaya eğilimliler. Bu demektir ki insanlar psikolojik anlamda tehdit edildiklerinde inandıkları şeyleri savunacaklardır. Bunun politik ve sosyal anlamda büyük imaları vardır. Becker'ın çalışmaları benim için önemli, çünkü düşüncesinde doğru yerlerdeydi. Bence, sanırım daha iyi şekilde söyleyemem, haklıydı. Ve bu soruları sormak, bu fikirleri keşfetmek

benim için gerçekten anlamlı oldu. Bunlar hakkında okumak istiyorsanız Sheldon Solomon'ın, Becker'ın fikirlerinin sağcı adaylara oy vermeyi nasıl etkileyebilecekleri hakkındaki yazısını okuyun. Burada: https://www.theguardian.com/commentisfree/2019/nov/23/secret-trump-success-existential-dread-populist-death

Seni etkileyen ve hayatını değiştiren 10 albüm seçseydin hangilerini seçerdin?

Lou Reed “New York” albümü; The Proletariat “Indifference” albümü; Code of Honor “Beware the Savage Jaw” albümü; Amenra “Mass V” albümü; Breakdown'ın demosu; Youth of Today'in her şeyi; Rush “Hemispheres”; Ratt’in “Invasion of Your Privacy” LP'sinden “Lay it Down” şarkısı (ve küçükken onları o turda canlı görmüş olmam); Embrace'in albümü; Bach’ın Çello Suitleri'nin Pierre Fournier kayıtları. W.A.S.P.'ın "Wild Child" klibi için bonus puan, özellikle yaklaşık 1:50'de Chris Holmes'un gitarda bir saniyeliğine kafayı yediği kısım. Hepsi bir ya da diğer yönden ilham verici.

Hiç müziğinle birinin hayatını değiştirdiğini düşünüyor musun? Eğer öyleyse, ilk ne zaman müziğinin insanların hayatını değiştirdiğini fark ettin?

İçinde bulunduğum sanatın etkilediği herkese çok minnettarım. İlk kez Trial'ın müziğinin bakış açısını etkilediğini söyleyen genç bir kadın bana bir not yazdığında fark ettim. Etrafındakilerin kürtajla bitirmesi gerektiğini söylediği cinsel taciz sonucu hamileliğini bitirmemesinde Trial'ın müziğinin etkili olduğunu söylemişti. Şarkılarımızın özellikle biri hakkında yazmıştı ve mektubu bana elden verdi, verdiğim ilham için teşekkür etti ve oğlu hakkında konuştu. Birlikte ağladık, gerçekten anlamlıydı. Onu hiç ama hiç unutmadım. Bu Trial'ın ilk turundaydı, belki ikinci ya da üçüncü konserinde. İçinde bulunduğum herhangi bir grup ya da proje hakkında bana yazan herkese minnettar olmayı hiç bırakmadım. Bana çok şey ifade ediyor, hala.

Sahnede 'meşaleyi taşıyan' yeni gruplar arasında favorilerin var mı? Sence hangi yeni gruplar bahsetmeye değer?

Daha önce birkaçından söz ettim (Galeforce, Redbait, Outright, With x War), ama buna Adelaide, Avustralya'dan All In, Quebec'ten Get the Shot, ABD'den Tor-

so'yu ekleyeceğim. Bunların hepsi yeni gruplar değil ama kesinlikle önemliler. Seattle'dan Ancestors of God, İzlanda'dan Une Misere, ve özellikle Güney Kaliforniya'dan Extricate'i de seviyorum.

Röportaj için çok teşekkürler! Okuyanlar istedikleri zaman iletişime geçebilir.

ACI, KAYGI VE HAYATTA KALMAK

Modern dünyanın en yaygın hastalıklarından biri depresyon. Hepimiz kaygılıyız, özellikle belli bir farkındalık seviyesindeki bireylerde anksiyetenin ne kadar yaygın olduğunu görüyoruz. Hüzünle, kederle, acıyla, depresyonla, kaygıyla başa çıkmak için herkesin kendince yolları, başvurduğu türlü türlü yöntemleri var. Bu yöntemlerin en yaygın olanı şüphesiz ki alkol ve benzeri uyuşturucu maddelerin tüketilmesi. Unutmak için, daha az hissetmek için, kafa rahatlatmak için insanlar çareyi türlü uyuşturucu maddeleri tüketmekte buluyorlar. Bunların hepsinden kendini uzak tutan, drug free, straight edge bir hayatı benimseyen banaysa insanların sık yönelttiği sorulardan biri benim bütün bu duygularla, depresyonla, anksiyeteyle nasıl başa çıktığım hakkında oluyor. Beni kaygılı, üzgün, bitkin gören arkadaşlarımdan sık sık duyuyorum: "İçki içiyor olsaydın şimdi rahatlardın", "Şimdi bi ot içsen sana çok iyi gelirdi" vs… Peki ben gerçekten acıyla nasıl başa çıkıyorum? Yanlış anlaşılma olmasın, kimseyi kendi acılarıyla başa çıkmak için seçtikleri yöntemlerden dolayı yargılamak, aşağı görmek değil amacım asla. Bu yazıyı yazma sebebim benim yaşadığımın tersi bir hayat biçimini benimseyen insanlara benim bütün bunlarla nasıl başa çıktığımı anlatmak, onlara yeni bir bakış açısı getirmek ve bunları yaparken kendimle bir hesaplaşmaya gidip belki de kendim hakkında yeni şeyler keşfetmek. Ve bunu yaparken,

benim yazdıklarımdan etkilenip hayatında belli değişikliklere gitmek isteyen insanlar olacağını da umuyorum.

Öncelikle söylemem lazım ki bu ben ve benim gibiler için size görünen kadar zor değil. Çünkü buna alıştım. Acıyla başa çıkmak için alkol tüketmeye alışmış bir insana alkol olmadan bu hayat imkansız görünür. Sabahları uyanmak için sürekli kahve içen bi insan, kahve içmeden uyanıp kendine gelemez. Yani insan kendini neye alıştırırsa varsayılanı da o olur. Ben hiçbir zaman alkol içen bir insan olmadım, hayatımda hiç uyuşturucu kullanmadım. Bu maddelerin bu acılarla başa çıkmak için tek çare olduğu düşüncesinin de kaynağı bu. Çünkü bu maddeler, en fazla birkaç saatlik rahatlama ve sorunlardan uzaklaşma hissinden, acılardan arınma hissinden sonra etkisinin geçmesiyle birlikte bütün bu acıları ve sıkıntıları misliyle tekrar ortaya çıkarıyor. Bu tür problemlerin kaynağını bulup çözüme kavuşturmak için gereken pozitif eylemlerin yerini aldığı yetmiyor, aynı zamanda bunlara engel oluyor. Alkolden ve uyuşturucu maddelerden uzak bir hayat biçimi sürdüğünüz zaman acılarınızla ve kaygılarınızla başa çıkmak için başka yöntemler buluyorsunuz. Alkolün ve uyuşturucu maddelerin bu acılarla ve kaygılarla başa çıkmak için etkili ve "gerçek" bir metod sunduğuna inanmadığım gibi, bu bahsettiğim başka yöntemlerin çoğunlukla daha sağlıklı ve olumlu yöntemler olduğuna inanıyorum. Eğer bu maddeleri kullanan bir insan olsaydım, o başta bahsettiğim arkadaşlarımın öngördüğünün aksine, bunun beni daha da kötü bir duruma sokacağından ve bana bu konularda asla iyi gelmeyeceğinden de eminim.

Peki ben neler yapıyorum? Zaman içinde ben de herkes gibi kendimce böyle yöntemler geliştirdim tabi. Ben çok sosyal bir insan olduğumu söyleyemem. Vakit geçirmeyi sevdiğim insan azdır. Konu insanlara gelince biraz seçiciyim sanırım. Bunun kendi içinde artıları ve eksileri var. Ama yalnızlığı da çok seven bir insan olmadığım için günlerce hiçbir aktiviteye katılmadan evde yalnız kalmanın bana iyi geldiğini söyleyemem. Özellikle yaz tatillerim böyle geçiyor. Böyle zamanlarda gittikçe daha da dibe batmamak için başvurduğum yöntemlerden biri akşam yürüyüşleri. Oturduğum bölge bakımından şanslı olduğumu söyleyebilirim, yeşillik alan bol ve genel olarak ferah bir yerde yaşıyorum. Bu da akşamları ağaçlar arasında yürüyüşe çıkarak sevdiğim müzikler eşliğinde kafamı dağıtmama, eğer gerekiyorsa düşüncelerime odaklanmama olanak

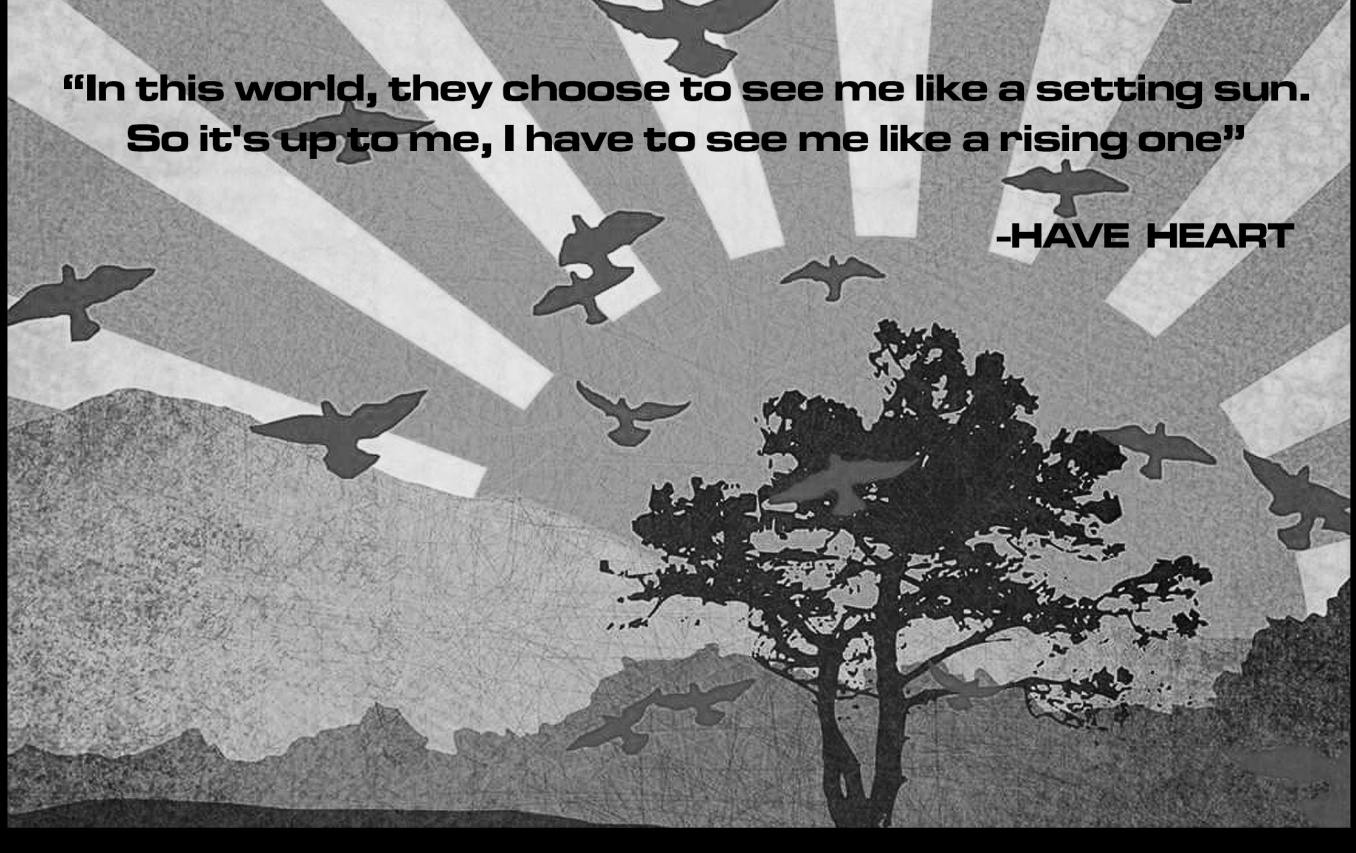
sağlıyor. Yazdığım sözlerin büyük bir kısmı da bu yürüyüşler sırasında çıkmıştır. Söz yazmak demişken, benim acıyla belki de en büyük başa çıkma yöntemim üretmek. Ben ekspresif bir insanım; iç dünyamı, acılarımı, kaygılarımı, depresif dönemlerimi yansıtmayı seviyorum. Yaratmayı da seviyorum. Aslında sevmekten ziyade, başka ne yapabilirim bilmiyorum. Bazen elimdeki tek şey buymuş gibi hissediyorum. Yaratmak, bir şeyler ortaya çıkarmak. Bunu yaparken de acılarımdan, kaygılarımdan besleniyorum. Onlara odaklanıp, nasıl en iyi şekilde yansıtırım diye kafa patlatmak, kafamı meşgul ederken aynı zamanda benim onlarla hesaplaşmama da yardımcı oluyor. Ve ortaya bir şey çıktığı zaman, birilerinin bu şeyi görüp, dinleyip, okuyup kendilerinden parçalar bulabilecekleri düşüncesi, çok küçük de olsa belki hayatlarında bir değişiklik yaratabileceği düşüncesi bile beni iyi hissettirmeye yetiyor. Daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. Her eforun yerini bulacağına ve ufak da olsa bir değişiklik yaratabileceğine inanıyorum, en azından benim için bu ihtimal bile o eforu sarfetmek için gerekli bir sebep.

Bütün bunlar, acılarım ve başa çıkma yöntemlerim, kaygılarım, bütün bunlardan kaçarak değil, bunlara odaklanarak, bunlarla yüzleşerek hayatta kalıyorum sanırım ben. Bunu yapmanın en iyi yolu da ayık bir kafaya sahip olmak bence. Bunun, bana kaygıyı bir öğretmen olarak kullanmamda yardımcı olduğunu düşünüyorum. Acıyla alkol veya uyuşturucu maddeler kullanarak başa çıkmaya çalışan insanlar, genelde acılarından, dertlerinden kaçıp uzaklaşmak için bu yola başvuruyorlar. Ve daha önce de dediğim gibi, ben bunun insanların sorunlarına odaklanarak bu sorunların kaynağını bulmalarına ve çözüme kavuşturmalarına engel olduğunu görüyorum. Acı konusunda beni onlardan ayıran en büyük şey bu sanırım. Bir arkadaşım bana hep acı çekmekten korkma, üzülmekten korkma der. Ne kadar haklı olduğunu gün geçtikçe daha da iyi anlıyorum sanırım. Hayata bir bütün olarak bakıyorum, mutluluk veya mutsuzluk diye iki zıt kutup yok. İkisi de insanı besleyen şeyler. İkisi de hayatta olduğunuzun kanıtı. Hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor, ne güzel şeyler ne de kötü. Bu yüzden bence ne mutsuzluktan kaçmak mantıklı, ne de mutlak mutluluğa ulaşmaya çalışmak. Ve yaralanıp yere düştüğümüz zamanlarda, iyileşmek bazen bizim yapmamız gereken bir şey değil. Bazen bu zamanla olan bişey. Ve iyileştiğimiz zaman tekrar ayağa kalktığımız zaman olacak. Hiçbir şey her zaman iyi olmayacak, hiçbir şey her zaman kötü olmayacak. Kendinize

baktığınızda, çevrenize, dünyaya baktığınızda bir şeylerin gittikçe kötüye gittiğini görüyorsanız, umutsuzluğa kapılmanız normal. Ama bunları değiştirmek için aktif olarak çalışmaktan başka ne yapabiliriz? Yazının başında bu yazının kimseyi küçük düşürmek, yargılamak için yazılmadığını belirtmiştim ki öyle de. Ancak itiraf etmem gereken bir şey varsa, o da acıyla ve kaygıyla başa çıkma yöntemlerimin bana bir çeşit gurur hissi verdiği, kendim hakkında daha iyi hissetmemi sağladığı, dolayısıyla bana motivasyon verdiği. Bunu da negatif bir şey olarak göremiyorum.

Bu yazıda straight edge fikirleri benimsemiş bir birey olarak acı çekmeye karşı bakış açımı ve acıyla nasıl başa çıktığımı genel hatlarıyla da olsa açıkladığımı, bana yöneltilen bu soruları cevaplandırdığımı düşünüyorum. Geriye tek bir soru kalıyor: Ben bu yazıyı GERÇEKTEN niye yazıyorum? İlk paragrafta biraz cevap vermeye çalıştım ama, o sebeplerin hepsi aslında tek gerçek cevabın yanında getirdiği, ve onu saklayan sebepler. Ben bu yazıyı GERÇEKTEN niye yazıyorum? Çünkü ihtiyacım vardı, çünkü acı çekiyorum.

Ozan

Hayatımın büyük bir çoğunluğunda negatif düşüncelerle birlikteydim, ama utangaçlıktan mı yoksa değersizlik hissinden mi bilmiyorum, bunu çok dışarı vuran biri olmadım. Yine büyük bir çoğunluğunda etrafımda bunu açabileceğim çok fazla insan olmadı ve bu olumsuzluk hissi benimle birlikte katlanarak büyümeye devam etti; çoğunlukla sessiz sayılabilecek bir çocuktum, hissettiklerimi ifade edebilmek günden güne imkansız sayılabilecek bir çabaya evriliyordu ve hala bunu çok da aşabilmiş sayılmam. Açık konuşmak gerekirse, bunları yazarken de olduğu gibi, kendime dair bir şeylerden bahsederken daima insanların vaktini çalıyormuş gibi hissettim (Hatta bu yazıyı yazmam için Ozan 3 ay boyunca bana ağır dil döktü). Kendi sorunlarımı düşünerek vakit kaybetmektense bütün motivsyonumu çevremde daha olumlu bir etki bırakmak için kullanmak daha doğru geliyor ve daha da iyi hissettiriyor; empati duygusu ve nezaketle yaşadığım yerin biraz daha katlanılabilir kılındığına inanıyorum. Kimi insanlara alakasız gelebilecek bir şekilde, madde kullanımından yoksun bir hayatın bu amaçları sağlamak adına tek çözüm olmasa bile iyibir başlangıç gibi gördüm hep. İlk sosyal ilişkilerimi de kurarken bu "naif" denebilecek fikirlerimi korumaya devam ettim, fakat bu durum kısa bir süre sonra yerini daha da güçlü bir karamsarlığa bıraktı: sosyal ilişkilerimiz neredeyse tamamen kendimizi tüketmek üzerine kuruluydu. Olduğumuz kişi olarak kabul görmektense, sosyal davranış örüntüleri olarak bizi kişisel yıkıma götüren alışkanlıkları gün geçtikçe daha çok benimsiyoruz ve git gide boşluğa düşüyoruz. Elinizde tuttuğunuz bu fanzinin straight edge odaklı olduğunu göz önünde bulundurarak bahsettiğim her şeyi madde kullanımı için söylediğimi düşünmüş olabilirsiniz, fakat işin aslı bu yazıyı yazarken odak noktam yalnızca madde kullanımı değil, hayatımızda bizi dibe çeken bütün davranış ve alışkanlıklar oldu. Hayır diyemediğimiz her gün. Empati kurmaktan kaçındığımız her an. Zayıflık göstergesi olacağını düşündüğümüz için sergilemekten vazgeçtiğimiz bütün nezaket. Sanırım beni gerçekten dibe çeken şeyler bu davranışların tümü ve bunların gündelik hayatımızın bir parçası olduğuna inanan herkes. Hissettiklerimi dışarı yansıtacak bir kanal bulmakta güçlük çekiyorum, ama hala yolunu şaşırmış herkes için büyük bir empati duygusu besliyorum, hala hayat tercihlerimiz ne olursa olsun dayanışmayla daha iyi bir konuma geleceğimize inanıyorum, ve hala hayatlarımızın her alanında daha aktif kalabilmek için pozitif bir kafa yapısında olmamız gerektiğine inanıyorum. Tıpkı vejetaryen/vegan hayat tarzları gibi, straight edge bizim için bütün soruların cevabı değil, olsa olsa bir başlangıç noktası olabilir. Eğer çevremizdeki canlıları önemseyecek ve olduğumuz noktadan daha iyisine gidebileceğimize olan motivasyonumuzdan yoksunsak, straight edge terimi bizim için basit bir imajdan öteye gidemez. Yazının başında bahsettiğim büyüme sürecine dönecek olursam, şu an hayatta daha iyi bir yerde olduğuma inanıyorum. Hala hayata dair belli cevaplara sahip değilim,

hala kafam çok karışık ve hala her an kinetik bir enerjiye dönüşmeye hazır olan o öfkeyi hissediyorum, fakat Hardcore ve Punk alt kültürü sayesinde o kadar motivasyonu yüksek, pozitif ve yaşadığı çevreye dair çabaları olan insanlarla tanıştım ki… Hayat tarzları ne olursa olsun,beni üretmek ve çaba sarf etmek için daima motive ediyorlar, ve ayık bir yaşam tarzı ile birlikte kendimi eskiden olduğumdan daha pozitif bir kafa yapısında hissediyorum. Ozan bu fanzini hazırlama fikriyle geldiğinde, başta insanların hayat tercihlerine müdahale etmeye çalışan bir konumda algılanabileceğimizi düşündüm, fakat geriye dönüp kendi katettiğim ve devam eden yolculuğuma bakınca düşünüyordum da, hiçbirimiz hayatlarımız hakkında hükümler verebilecek bir konumda değiliz. Hepimiz kaygılarımızla ve pişmanlıklarımızla yaşıyoruz, ama üreten ve çabalayan insanlar olarak yaşadığımız çevrede olumlu bir faktör olmakla sorumluyuz ve bu yazı boyunca çekinmeden kesinlik yargısı kullanabileceğim tek cümle bu. Dünya gerçekten çok karamsar ve vahşi bir yer, ve üzerinde daha fazla yıkım yaratmaya ihtiyacımız yok. Hala kendini ifade edebilmek konusunda çok da iyi bir noktada değilim, fakat sahip olduğum motivasyon sayesinde kendimi farklı kanallarda ifade emeye çabalıyorum. Bir gün ürettiğim şeyler sayesinde kafası gerçekten karışmış bir çocuk için bile çevresindeki bütün olumsuzluklara karşı bir çıkış yolu sunabilirsem, hayattaki en büyük amacımı sağlamış sayılırım. Hala bütün cevapları bulmuş değilim, ama şu an olduğumdan daha iyi bir noktaya gitmek için gerekli motivasyonu hissediyorum, ve umarım şu an olduğundan daha fazlasını üreterek olmak istediğim kişiye biraz daha yaklaşabilirim.

Arda

WILLEM VAN SPRONSEN ANISINA

“Washington Vashon Adası’ndaki ABD İç Güvenlik Bakanlığı’na bağlı Tacoma Kuzeybatı Geri Gönderme Merkezi’ne yönelik sabotaj eylemi düzenlemek isteyen 69 yaşındaki anarşist Willem Van Spronsen polis tarafından katledildi.

Van Spronsen’in Cumartesi günü erken saatlerde geri gönderme merkezinde bulunan ve göçmenlerin sınırdışı edilme işlemlerinde kullanılan taşımacılık tekeli GEO’ya ait otobüs filosunu yakmaya çalıştığı belirtiliyor. Polis tarafından Van Spronsen’in elinde tüfek olduğu iddia edilse de ilk kimin ateş açtığı ile ilgili bir açıklama yapılmadı. Öte yandan Van Spronsen’in dört polis tarafından aynı anda ateş açılarak katledildiği belirtiliyor.”

İçinde yaşadığınız dünyaya bir bakın. Çevrenizde olup bitenlere kulak kabartın. Neler görüyorsunuz, neler duyuyorsunuz? Bu fanzini elinizde tuttuğunuza ve bu satırları okuduğunuza göre dünyadaki sayısız sömürüye, eşitsizliğe ve her türlü kötülüğe kör ve sağır olmadığınızı var sayıyorum, ya da en azından umut ediyorum. Eminim ki siz de nefes

almakta zorlanıyorsunuz. Eminim ki siz de içinizde bu huzursuzlukla yaşıyorsunuz. Böyle bir dünyada umudumuzu yitirmek ve karanlıklara gömülmek çok kolay. Bu düzenin, sistemin daha kundaktayken bize sosyal kodlarla, normlarla aşıladıklarını, iliklerimize kadar işlenen şeyleri reddetmek, öğrenilmiş şeyleri unutmak kolay değil. Özgürleşmek kendi başına acı verici bir süreç. Ve belki daha da zoru, bu süreçten sonra değişime inanmak.

Uzun bir süre karanlıklardaydım. Dünya denen bu uzay mekiği gözlerimin önünde her geçen gün parçalanıp yanmaya daha da yaklaşıyordu ve ben sadece bir seyirciydim. İçimde umuda dair hiçbir şey kalmamıştı. Ama artık umutsuzluğa kapılma lüksüm olmadığını görüyorum. Ben de bu geminin bir mürettebatıydım. Peki ne yapabiliriz? Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da cevabın “hiçbir şey” olmadığı. Hayatımın bu döneminde kendimi bu soruyla sürekli rahatsız etmeye çalışıyorum. “Ne yapabilirim?”. Bu sorunun cevabını hiçbir zaman bulabileceğimi düşünmüyorum, ama bu arayış sürecinde sarfettiğim eforların değişime yol açacağına inanıyorum. Buna inanmaktan başka yapabileceğim bişey yok. İçimdeki suçluluk duygusu beni bitirmeden, onu, beni pozitif harekete geçirmesi için bir yakıda dönüştürmeliyim. Evet, çevrenize baktığınızda umudunuzu yitirmek çok kolay. Ama eğer yeterince dikkatli bakarsak, inanıyorum ki ihtiyacımız olan ilham ve umut da mevcut. Yalnız hissettiğinizi biliyorum, ama yalnız değilsiniz. Willem Van Spronsen bana ilham verdi. Fanzinin bu bölümünü ona adamak istedim.

“Yanlış var ve doğru var
Kötülüğün güçlerine karşı harekete geçme zamanı.
kötülük, bir hayatın diğerinden daha az değerli olduğunu söylüyor.
kötülük, buradaki amacımızın ticaret akışı olduğunu söylüyor.
kötülük, daha önemsiz sayılan kişiler için toplama kamplarının gerekli
olduğunu söylüyor.
kötülüğün yardımcısı toplama kamplarının daha insancıl olması gerektiğini söylüyor.
merkezciden kaçının.
bende bir babanın kalp kırıklığı var
kırık dökük bir bedenim var
ve haksızlığa karşı sarsılmaz bir nefretim var.
işte beni buraya getiren budur.
bu, benim fark yaratmaya çalışmak için açık fırsatım, daha açık bir
davetiye için beklemek nankörlük olur.
üç öğretmeni takip ediyorum:
Don Pritts, benim manevi rehberim, “eylemsiz aşk sadece bir laftır.”
John Brown, ahlaki rehberim, “gerekli olan şey eylemdir!”
Emma Goldman, politik rehberim, “Dans edemezsem, devriminizde yer almak istemiyorum”
Ben aklı havada bir hayalperestim, sevgiye ve kurtuluşa inanıyorum.
Kazanacağımıza inanıyorum.
Devrimci olduğum için çok mutluyum. (beslendiğimiz jingo saçmalığı
yerine hepimiz okulda Emma Goldman’ı okumuş olmalıydık. ama konuyu
dağıtıyorum.) (hepimiz YPJ kahramanlarının fotoğraflarına bakmalıyız,
titremeli ve hayallerimizin imkansız olduğunu mu düşünmeliyiz, iyice
dağıttım, durdurun beni.)
Bu faşist holiganların devlet adına veya devlet tarafından desteklenerek
ve korunarak sokaklarımızda savunmasız insanlara saldırdığı bu günlerinde,
Çok karlı geri gönderme / toplama kampları ve bilime karşı savaş günlerinde,
Bu umutsuzluk, boş çaba ve bitmeyen özlem günlerinde,
Faşizmin görünür yükselşini yaşıyoruz. (görünür diyorum, çünkü dikkat
edenler onun on yıllar boyunca devletin koruması altında ayakta
kalmasını ve gelişmesini seyretti. (bkz. Howard Zinn, “ABD Halklarının Tarihi”)
şimdi hükümetin (dünyanın dört bir yanındaki hükümetlerin) açık ve tam
işbirliği ile hedeflerine doğru hiç durmadan ilerliyor.
faşizm, devletin ihtiyaçlarına hizmet eder, şirketlerin ihtiyaçlarına
hizmet eder ve bedelini sen ödersin. kim yararlanır? jeff bezos, warren
buffett, elon misk, tim cook, betsy de vos, george soros, donald trump
ve bu liste böyle devam eder. Bir daha söyleyeyim: Zengin adamlar (senin
gerçekten o kadar iyi olmadığını düşünenler.) gerçekten hükümetlerin
altını oyun (“komünist” hükümetler dahil her yerdeki hükümetleri.)
çünkü onlar zengin adamları daha zengin yapan kuralları koyarlar.
Bunun üzerine daha fazla düşünmeyin.
(hey arka sıradaki vatanseverler, dinliyor musunuz?)
ben hepinizi ve bu dönen topu [dünyayı] o kadar çok seven bir adamım ki
kendime çocukluğumda verdiğim şerefli olma sözümü yerine getireceğim.
İşte burada, şu toplama kamplarından kar eden şirketlerde
İşte burada, polis / sınır muhafızları / proud boys / beckies [beyaz üstünlüğü yanlısı gruplar] çekingesiyle gerçek yüzlerini göstermekten
korkan kahverengi ve ehlileştirilememiş arkadaşlarda
İşte burada, pazarın açgözlülüğü

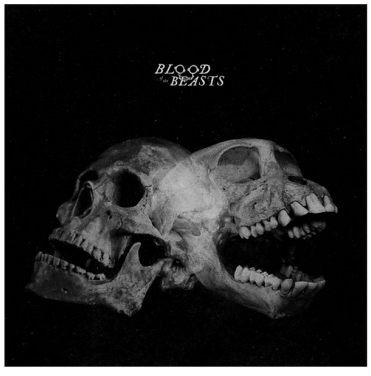
tarafından neredeyse tüketilmiş bir
gezegende
Ben siyah beyaz bir düşünürüm.
Geri gönderme kampları bir nefret suçudur.
Beklemiyorum.
Bundan daha fazlasını söylemek zorunda olmamalıyım.
Kırık kalbimi bir kenara koydum ve bildiğim tek yolla iyileştim, faydalı
olarak.
acımı etkili bir şekilde bölümlere ayırıyorum...
ve bu işi zevkle yapıyorum.
(eylemlerimin enkazını sırtlananlara, bu yükü en iyi şekilde
kullanacağınızı umuyorum.)
Yoldaşlarım:
devrimin geri kalanını kaçıracağım için üzüntü duyuyorum.
Aranızda olmanın şerefi için teşekkür ederim.
bana yararlı olacağım alanın verilmesi, ideallerimi yerine getirdiğimi
hissetmek, hayatımın ruhani zirvesi olmuştur.
Değerli ve harika halkımın savunulmasına yardım etmek için elimden geleni yapmak, tarif edilemeyecek kadar çok zengin bir deneyim.
trans yoldaşlarım beni dönüştürdüler, hayal ettiğimiz geleceğe bugün
aramızda en marjinalleştirilmiş olanların rehberliğiyle
ulaşacağımıza dair inancımı pekiştirdiler. Öyle net bir şekilde hayal
ettim ki, nasıl sonuçlandığını göremediğim için pişmanlık duymuyorum.
beni bu kadar ileriye taşıdığınız için teşekkür ederim.
ben antifa'yım, dünyanın her yerinde yaşam sevgisinden hareket eden
her yoldaşla birlikte duruyorum.
özgürlüğün herkes için gerçek özgürlük
ve yaşamaya değer bir hayat anlamına geldiğini anlayan yoldaşlarla
birlikte.
inancını koru!
tüm iktidar halka!
bella ciao

Aptal hükümet kurumlarının bu konuyu "araştırmak" için para
harcamalarına izin vermeyin. 13 yaşında orta okul yıllarında, seçim sistemi hakkında düşündüğümüz sırada radikalleştim. Bu statükonun
iskambil kağıtlarından ev olabileceğine karar verdiğim andı. Devamında okumalar
bu düşüncemi olumlu yönde geliştirdi. Okuma yapmayı şiddetle tavsiye
ederim!
herhangi bir kuruluşa bağlı değilim, taktik seçimlerimi doğru bulmayan
tüm örgütlerden dışlandım.
kullandığım yarı otomatik silah ucuz, ev yapımı kayıtdışı "hayalet" ar15
idi, altı şarjörü vardı. yoldaşları ve yeni gelen yoldaşları kendilerini
silahlandırmaya şiddetle teşvik ediyorum. Artık insanları yırtıcı
devlete karşı savunmaktan sorumluyuz: eğer bunu yapacak lüksün varsa,
silahlanma yasasını görmezden gel, ben öyle yaptım."

-Willem Van Spronsen

kaynak: yeryuzupostası.org

DİNLEDİKLERİMİZ/ÖNERDİKLERİMİZ

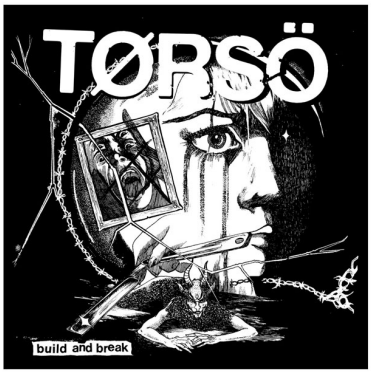
SECT – Blood OF The Beasts (2019)
Günümüz hardcore sahnesinde vegan straight edge kelimelerini duyduğum zaman aklıma ilk gelen gruplardan biri SECT. Cursed, Burning Love, Racetraitor, Catharsis, The Path Of Resistance gibi efsanevi projelerden elemanlar barındıran grup, 2016'dan bu yana sert, amansız, tehditkar, öfkeli ve şiddetli hardcore'un kitabını yazıyor. Sözlerinde sosyo-politik sorunlar, ekolojik bozulma, direkt aksiyon, hayvan hakları ve benzeri temaları işleyen grubun müziğinde powerviolence, grindcore, crust punk, metallic hardcore gibi punk ve hardcore'un birçok alt türünden esintiler bulmak mümkün. 10 şarkı, 17 dakikalık bu albümü dinlediğinizde (en az) 10 defa tokat yemiş, kafanıza çekiçle defalarca vurulmuş, testereyle kemikleriniz aşındırılmış gibi hissedeceksiniz. Kendinize geldiğinizdeyse içinizde cayır cayır yanacak olan ateşle ne yapacağınız size kalmış. Şiddetle öneririm.

"But then you say you're afraid I might "believe in violence"?

You best believe I live to see
dead souls released
All cages broke
all bosses choked
on the blood of the beasts."

-Ozan

TØRSÖ - Build And Break (2019)

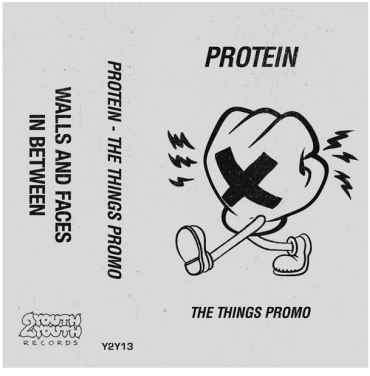

Yakın zamanda çıkardıkları 3 kısa ve 1 uzun çalar ile yeni hardcore'un beğenilen gruplarından olan Kaliforniyalı vegan / straight edge hardcore grubu Torso'nun geçen sene çıkan kısa çaları "Build and Break" senenin ilk ve en iyi kayıtlarındandı. Dünyanın kötüleşen durumunu ve insan psikolojisi üzerindeki etkisini anlatan şarkıları klasik hardcore temalarından uzak. Hipnotize edici D-Beat davullarının üzerine bağırdıkları tekrarlayan içgözlemsel, karanlık sözler müthiş bir enerji yaratıyor. Grubun her şarkısı yüzünüze inen bir buçuk dakikalık bir tokat gibi hissettiriyor. Toplamda 7 dakika süren patlayıcı kısa çaları dinledikten sonra duvarlarınızı yumruklayarak delik açabilirsiniz.

"I don't need more time to self-reflect. All I do is lose self-respect.
Wake up from dreams diving on cold concrete."

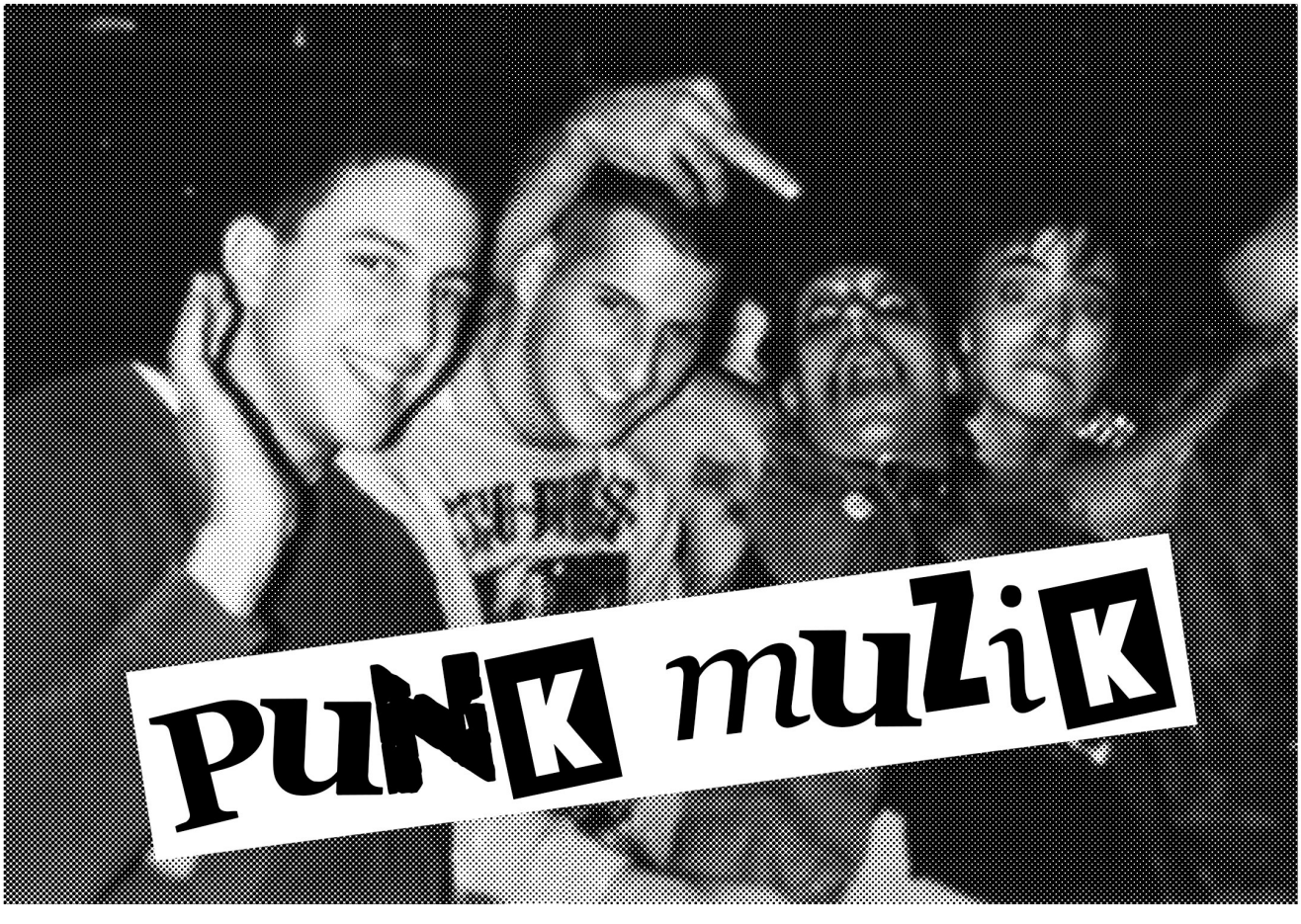
-İrem

DİNLEDİKLERİMİZ/ÖNERDİKLERİMİZ

Protein – The Things Promo (2020)
2017 yılında Youth2youth Records etiketiyle çıkardıkları Demo kaseti ve 2018 yılında Refuse Records etiketiyle çıkardıkları Alive Ep'sinden sonra Polonya çıkışlı Youth Crew Hardcore grubu Protein 23 Ocak tarihinde tekrar Youth2youth etiketiyle "The Things" isimli promosunu yayınladı. Özellikle 2017 çıkışlı demolarıyla ve düzenli aralıklarla verdikleri konserlerle Doğu Avrupa Hardcore sahnesinde adından söz ettirmeyi başaran Protein'in son ürünü kulağa çok daha oturaklı ve güzel geliyor, Youth Crew çok sık dinlemiyor olmama rağmen sevdim! Gorilla Biscuits, 7 Seconds ve Chain of Strength gibi erken dönem Straight Edge Hardcore gruplarının yanı sıra Ten Yard Fight ve Battery gibi grupları sevenlerin hoşuna gideceğini düşünüyorum, Protein ise şimdiden yeni dönem Doğu Avrupa Hardcore grupları arasında kendine sağlam bir yer edinmiş gibi.

-Arda

BU FANZİNİN İÇİNDEN
BİR SAYFA BİLE OKUMUŞ
OLMANIZ BİZE DÜNYALARI
İFADE EDİYOR.

BU SAYFAYI GÖREN HERKESE
TEŞEKKÜR EDERİZ.

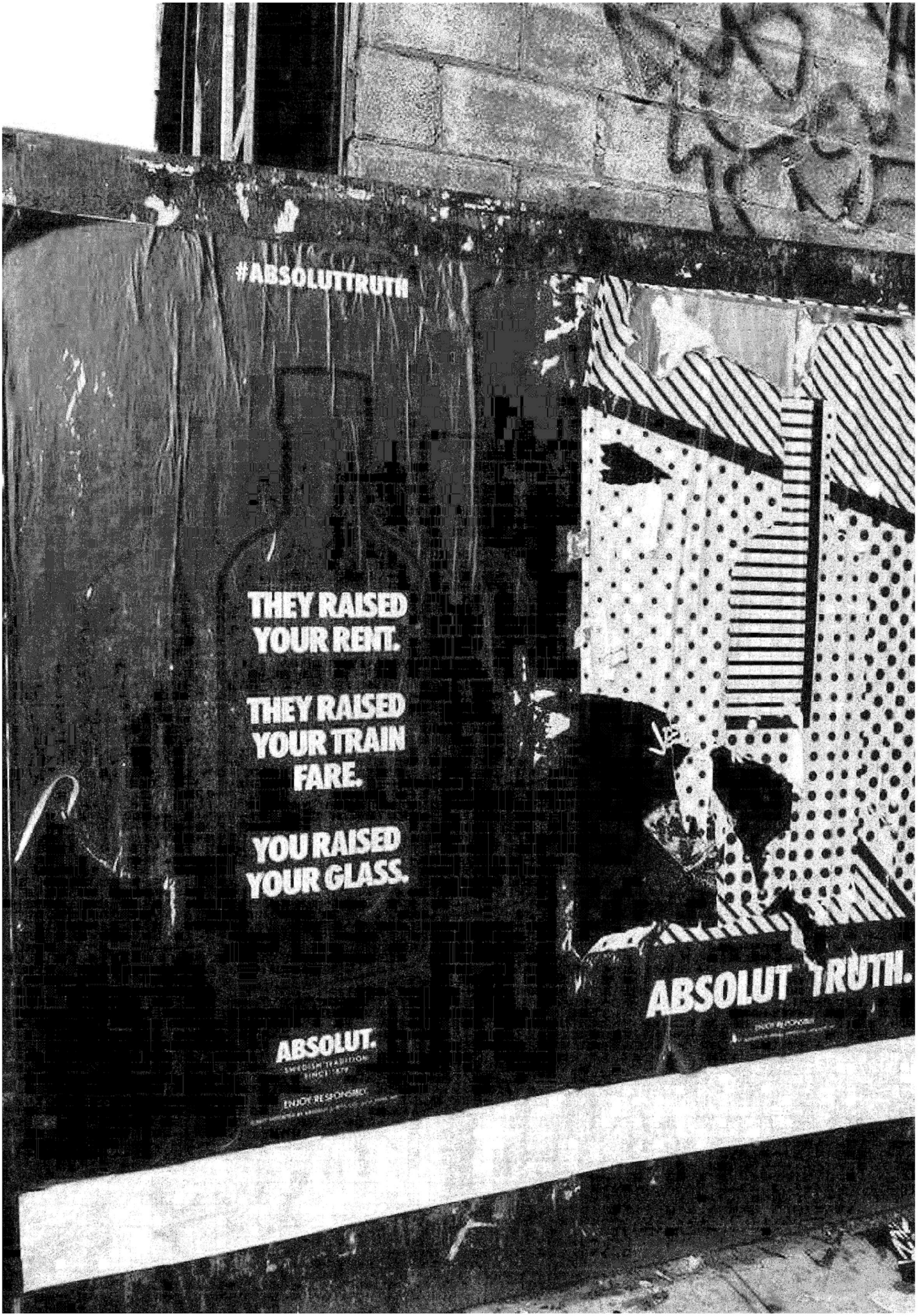
2. SAYIDA GÖRÜŞMEK ÜZERE!

ESKİ
HAVAMIZ
KALMADI

STRAIGHT EDGE

ARTIK HAVALI DEĞİL

#ABSOLUTTRUTH
THEY RAISED YOUR RENT.
THEY RAISED YOUR TRAIN FARE.
YOU RAISED YOUR GLASS.
ABSOLUT.
ENJOY RESPONSIBLY.
ABSOLUT TRUTH.